

דברים

הדלקת נרות	צאת השבת	רביעית
19:20	20:10	21:04
19:18	20:08	21:01
19:21	20:11	21:04
19:19	20:09	21:01

*לנוהגים 40 דקות: 19:00

הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

דיבורים מתוך שיעוריו השבועיים של הרב"ג עופר ארז שליט"א

תשעה באב, החורבן ותיקון בית המקדש

ספר היצירה כתוב את יסודות הבריא, ואחד היסודות שחוזרים כמעט בכל ספר היצירה זה מושג שנקרא עולם שנה נפש, ראשי תיבות עש"ן, המושג הזה מובא הרבה גם בספרי החסידות והקבלה. יש איזה קשר וחיבור בין עולם שנה נפש. בעומק הדבר יש קשר בין מציאות העולם לבין זמן לבין נפש האדם. ז"א שכל מה שאנחנו מוצאים בעולם, אנחנו מוצאים את זה בזמן ואנחנו מוצאים את זה בנפש האדם. כשאנחנו אומרים 'עולם', אנחנו לא מתכוונים למאורעות העולם אלא לגאוגרפיה של העולם, ז"א למקום יש משמעות רוחנית. כמו שיש נקודה מרכזית בזמן שהיא בעצם מאירה את כל הימים שזה עניין השבת, כך יש נקודה במקום שמאירה את כל המקומות, כמוכן שכנגד השבת זה ירושלים וכנגד זה יש מציאות בנפש שזה הצדיק שמאיר את כל הנשמות - בכללות יש תמיד הקבלה והתחברות וקשר בין המקום הגאוגרפי, הזמן והנפש - זה יסוד שחוזר הרבה פעמים בספר היצירה.

רואים שיש משמעות למקום

-נתבונן קצת בבחינה הזאת על העניין של ירושלים. לפני החורבן מה היה בירושלים? את בית המקדש, את ירושלים ואת החומות. אנחנו רואים שיש חשיבות מאוד עמוקה ורחבה לשלושת המקומות האלה, וזה בא לידי ביטוי גם בהלכה. לדוגמא בתוך בית המקדש בתוך אזורי מסוימים מותר לאכול קורבנות שנקראים קודשים, כגון חטאת ואשם. אז המקום מגדיר בעצם את ההלכה. קדשים-קלים שזה מה שאנחנו אומרים בבוקר במשניות, נאכלים בכל העיר. אומרת הגמרא במסכת מגילה שהחומות היו מגדירים את המקום של העיר, ז"א שאם אדם היה אוכל על השער של ירושלים, 10 ס"מ פנימה הוא אוכל קדשים-קלים, מברך על זה ועושה מצווה מהתורה לאכול קדשים-קלים. הוא יוצא 10 ס"מ החוצה מחוץ לחומה, אם הוא אוכל שם קדשים-קלים, לפי רוב הראשונים זה נקרא דין של שחוט-חוץ והא מתחייב בכרת.

ז"א שחצי מטר הבדילו בין מצווה לבין עבירה חמורה, רואים שיש משמעות למקום..

זה תקודה הכי פנימית בפס של האדם

בירושלים היו שלוש בחינות גאוגרפיות, היה את בית המקדש ומקום בית המקדש, היה את ירושלים והיה את החומות - כנגד זה יש שלוש בחינות בנפש האדם, מכיון שאמרנו שיש עולם שנה נפש. מה שיש בגאוגרפיה של העולם, יש גם בזמן וגם בנפש האדם. להבין את הקשר בין המקום לבין הנפש שלנו זה למעשה התבוננות ועבודה שלימה שע"י זה אנחנו יכולים לזכות עבודה גדולה בעניין ש לתיקון בית המקדש, נתחיל להתבונן ממקום המקדש. המקום של בית המקדש זה נקרא הנקודה היחידה שבנפש או הכתר שבנפש, זה הנקודה הכי פנימית בנפש של האדם היהודי..

העלון מוקדש להצלחת נוחות הביטחון והחיילים היקרים שלנו,

ולרפואת הגוף והנפש של כל הפצועים ולחזרה

של כל החטופים, השבויים והנעדרים במהרה בבריאות הגוף והנפש.

ולהבדיל לעילוי נשמת כל הנפלים במלחמת חרבות ברזל - השם יקום דמם !

בעזרת השם, רק ביחד ננצח !!!

בכל פעם היה לאדם עלייה גדולה לרגליו

ההתקשרות עם העולם הזה זה נקרא בחינת הרגליו. בקומת האדם, הרגליו זה נקרא ההתקשרות של האדם עם העולם הזה. מה זה העלייה לרגל? להעלות את הרגליו. כל הרצונות של העולם הזה היו עולים לדביקות גדולה מאוד בהקב"ה בשעה שהיו מגיעים לבית המקדש. בשלושת המועדים, ברגלים, היה בחינה של עלייה גדולה, אבל למעשה בכל פעם שאדם היה מגיע לבית המקדש, היה לו עלייה גדולה מאוד לרגליו שלו, כל רצונות שלו לעולם היו עולים למקום מאוד גבוה, כי זה האור של בית המקדש, זה נקרא היחידה שבנפש, זה הכתר שבנפש וזה הדביקות בהקב"ה - זה הבחינה הראשונה והכי פנימית שנקראת בית המקדש. מסביב לבית המקדש היה את ירושלים. ירושלים זה למעשה עיר ובעיר גרים משפחות ויש בתי מסחר ועסקים. ז"א שבעצם חיי היום-יום היו בירושלים - מה העבודה של ירושלים? אמרנו שהאור של בית המקדש זה דביקות, אז מה זה העבודה של ירושלים? זה לחבר את חיי היום-יום עם בית המקדש. כיצד? התורה והצדיקים הם מלמדים אותנו איך לחבר את זה..

הוא כל הזמן נשאר מחובר עם ביהמ"ק.
הצדיקים והתורה זה לא 2 דברים - הצדיקים מפרשים לנו את התורה. למרות שהתורה היא כתובה, אעפ"כ בלי הצדיקים אנחנו נטעה מאוד כי יש דברים שאנחנו לא יכולים להבין בתורה בלי הצדיקים, לכן הצדיקים והתורה זה אותה בחינה, הצדיקים מלמדים אותנו את התורה. יש הלכות, וברגע שאנחנו חיים את החיים עפ"י ההלכה ועפ"י התורה, אז אפילו שאנחנו בירושלים, בגשמיות, ולא בבית המקדש, בחיי היום-יום אנחנו לא נמצאים בנקודת הדביקות, אבל עם כל זה ברגע שאדם מקיים את ההלכה, אז הוא נשאר כל הזמן מחובר בעצם עם בית המקדש, אין ניתוק בין בית המקדש לירושלים. כדי שלא יהיה פירוד וניתוק, זה התורה..

כשישמע ביזונו יזום וישתוק
התורה בעצם היא זאת שמלמדת אותנו איך לחיות את החיים ועם כל זה לא להפסיד את נקודת הדבקות. נקודת התורה זה לא רק בהלכות, בוודאי שזה מתחיל שם, אל מעבר לזה יש בזה כל הזמן יותר דקות ויותר פנימיות. לדוגמא הרבה פעמים לא מדברים אלינו לפי כבודנו, עכשיו כשמבזים אותנו או אם רק לא מכבדים אותנו מספיק, אז אנחנו מתרגזים ואנחנו מקפידים על הדבר הזה, וההקפדה והכעס זה דבר מאוד טבעי, באמת ההוא התנהג לא בסדר, אבל מה הצדיקים מלמדים אותנו? בתורה ו' בליקוטי-מוהר"ן כתוב שעיקר התשובה זה כשישמע בזיונו, ידום וישתוק, וכולל בתוך התורה הזאת עיקר התשובה והתיקון והעלייה של האדם. הצדיקים מלמדים אותנו לא את הלכות התורה אלא את הלכות עבודת השם של התורה - פה הרבה פעמים או שאנחנו חולקים על הצדיק או שפשוט יש לנו הגהות על הצדיק, זה נקרא הגהות על הליקו"מ

חומות מפרצות בינו לבין האויבים שלנו
זה עוד בחינה של ירושלים, ז"א חיי היום-יום שלנו זה הבחינה של העיר וזה למעשה חיי היום-יום שלנו. כולנו חיים בעולם הזה וחייבים לחיות בעולם הזה, כי אדם חי עם אשתו ועם הילדים עם כל ההתמודדות והוא צריך להביא פרנסה הביתה וכן הלאה, זה הבחינה של ירושלים וכמו שאמרנו החיבור של ירושלים לנקודת בית המקדש שזה נקודת הדביקות, זה שאנחנו משתדלים ונלחמים לחיות עפ"י התורה והעצות שהצדיקים מלמדים אותנו - זה הבחינה של ירושלים. הבחינה של החומות, אם נתבונן למה היו חומות בירושלים? זה היה להגנה על העיר, בכל זמן המצור על ירושלים, מחוץ לחומות היו את הגויים שנלחמו ובתוך החומות היה את עמ"י, ז"א שבגשמיות החומות מפרידות בעצם בינו לבין האויבים שלנו - זה תפקיד החומות. ברוחניות, עניין החומות זה שאנחנו יודעים שהיצר הרע נלחם איתנו 24/7..

בחורים יורדים מהחומה ומכים בחומאים
רואים דבר נורא בבחינה הזאת, באמת החומות של ירושלים היו במציאות כזאת שהאויבים לא יכלו להכנס פנימה. מי שעשה את המצור על ירושלים בבית שני זה המצביא הרומאי אספסינוס, אחרי כמעט 3 שנים של מצור על ירושלים הוא הגיע למסקנה שא"א לכבוש את ירושלים. היו בחורים בירושלים שהגיעו מכל מיני מקומות בארץ כדי להילחם ולהגן על ירושלים. הם היו כ"כ גיבורים שלאספסינוס היה את הצבא הכי חזק וגדול בעולם ואעפ"כ הוא אמר: עם ירושלים א"א להילחם. זה כתוב במדרש חז"ל וזה מובא באריכות בספר יוספון שמקובל על כל הראשונים כספר נאמן ומדויק. הוא כותב שם שהרומאים לא ראו כזאת גבורה. היו יוצאים חמשה בחורים דרך החומה, היו יורדים למחנה הרומאי עם חרב ביד, ומתנפלים על איזה אלף או אלפיים רומאים, כל אחד היה לוקח ארבע מאות. אותם בחורים היו מדי פעם נפצעים ונהרגים, הרבה פעמים גם לא הצליחו לפגוע בהם. עד שאספסינוס אמר שזה מקום שאי אפשר לכבוש אותו והוא כבר עזב את ירושלים והלך לקיסריה..

קחו חלק בהפצה

הפצה חובקת עולם

של הרה"ג צופר ארז שליט"א

02-650-29-29

OFEREREZ.CO.IL

לקבלת העלון במייל: Orhadaat148@gmail.com

מוקדש לעילוי נשמת החייל היקר והאהוב רואי ששון הי"ד בן אסנת ודוד הי"ו ולע"נ החייל היקר והאהוב סמל אפיק טרי הי"ד בן אבשלום ואושרית הי"ו

היתה רק טעות אחת וזה סיבת החורבן.

לפני שאספסיינוס הגיע לקיסריה, סיפרו לו שהבחורים בירושלים התחילו לרדף אחד עם השני, היהודים רבים בינם לבין עצמם. אספסיינוס אמר: אם הם רבים בינם לבין עצמם אנחנו יכולים לכבוש אותם ולפני שהוא הגיע לקיסריה הוא חזר לירושלים וזה היה המצור שהוביל לחורבן. באמת זה מה שחז"ל אומרים על מה חרב הבית השני. על שנאת חינם. זה היה מלחמות בין הקבוצות של הבחורים בינם לבין עצמם, וזה היה דבר נורא מאוד. הבחורים הגיעו להגן במסירות נפש על ירושלים ועל בית המקדש וכמו שאמרנו הם היו גיבורים גדולים מאוד-מאוד, ועם כל זה היתה להם רק טעות אחת וזה סיבת החורבן. הטעות שלהם היתה שבאותו הדור היה את זקן החכמים בירושלים, רבן יוחנן בן זכאי, והם היו כאלה גיבורים עם כאלה הצלחות, אז לא צריך לשמוע לרבן יוחנן בן זכאי, הנה אנחנו רואים שאנחנו כבר משתלטים ומצליחים להסתדר טוב מאוד עם הרומאים אז לא צריך לשמוע לרבן יוחנן בן זכאי..

הפכו להיות הרוצחים הכי גדולים בעמ"י

ברגע שהם התנתקו מהחכמים זה נורא מאוד מה שקרה - באמת בהתחלה הם באו עם נקודה אמיתית להגן על ירושלים ועל בית המקדש. ברגע שהם עזבו את הדעת של התורה ושל החכמים כמו שאמרנו קודם - בלי החכמים אין תורה. אתם רוצים לשמור על בית המקדש ועל ירושלים, אין מציאות אמיתית שאתם שומרים על

משהו, אם אתם לא מתבטלים לחכמי הדור, אין כזה דבר. לאדם יש השגות, ברגע שהם עזבו את התורה, תוך תקופה יחסית קצרה של כמה חודשים, הם הפכו להיות הרוצחים הכי גדולים בעמ"י, הם הרגו יהודים בירושלים יותר מהרומאים. בספר יוספון לקראת סוף הכרך השני, באחד הפרקים האחרונים, הוא כותב שהם ספרו את הרוגי ירושלים ע"י הבחורים והיו למעלה ממיליון הרוגים יהודים..

הופך להיות העם הכי מסוכן

א"א לתאר איזה רציחות היו בתוך ירושלים, ואיך כל זה התחיל? ברגע שהם אמרו: אנחנו כבר מבינים, אנחנו כבר יודעים מה לעשות ואנחנו כבר יודעים איך להסתדר. ברגע שהם אמרו את זה ועזבו את החכמים, הם הפכו להיות הרוצחים הכי גדולים. עמ"י עם כל הכוח והעוצמה, אם הוא לא מחובר לתורה, הוא הופך להיות העם המסוכן ביותר בעולם. זה מלמד אותנו יסוד מאוד גדול, הבחינה שהיא כנגד היצה"ר זה הגדרים והסייגים והכוח הפנימי, זה העניין של החומות, אבל גם אם אדם בנה חומות כנגד המידות הלא-טובות וכנגד התאוות של העולם הזה, אם אין אהבת ישראל בתוך האדם, לא יעזור שום דבר, החומות לא יעזרו. החומות זה נקרא החומה הפנימית, זה הבחינה הפנימית של העבודה של לבנות את ההגנה על ירושלים, ואם אין אהבת ישראל, עין-טובה ולימוד זכות, החומות לא יעזרו לכן רבינו אומר על תורה רפ"ב 'אזמרה', שזה תורה שצריך ללכת איתה עד ביאת משיח צדקנו, מדוע? כי הם לא יכלו להחריב את החומות בלי השנאת חינם בתוך ירושלים, וזה בעצם העבודה שלנו שהחומות באמת יהיו יציבות...

סיוע מאוד גדול לאדם שרוצה להתחזק

יש פה שתי בחינות של עבודה: עבודה של גדרים וסייגים שזה העבודה של חומות ירושלים. והעבודה של אהבת ישראל שזה לבנות בעצם את השלמות בתוכנו. אמרנו שיש שלוש נקודות שזה בית המקדש, ירושלים והחומות. בעניין החומות איך אנחנו בונים את הגדרים ואת הסייגים? צריך לדעת שבאמת יש לנו עבודה קשה בדבר הזה. מדוע? כי באמת אין חומות לירושלים. כשהיה חומות בירושלים והיו יכולים לאכול בכל העיר קדשים-קלים ובבית המקדש קדשים והיה את הקורבנות - זה היה סיוע מאוד גדול משמיים לכל אדם שהיה רוצה להתחזק. עכשיו כשאין את בית המקדש ואין אין ירושלים ואין את החומות, ז"א שעכשיו הכל פרוץ...

כמה קשה לבנות את החומות

אחרי פריצת גדרים כ"כ גדולה, כמה זה קשה לבנות את חומות ירושלים - מילא, כל אדם צריך לבנות את זה ולכל אדם יש קושי, אבל מי שהתרגל לעשות גדרים וחומות זה נגד התרבות האנושית. מי שהתרגל לכל זה, עכשיו לבוא ולבנות את זה, זה קושי בתוך קושי במציאות הזאת. אז מה אנחנו יכולים לעשות? באופן כללי זה בנוי על שני יסודות. יסוד ראשון זה בוודאי שכל אחד מאתנו חייב לעשות את כל מה שביכולתו כדי לעשות גדרים וסייגים, ז"א קודם כל לעשות את מה שאנחנו יכולים. אתה יכול לעשות קצת? אתה חייב לעשות את הקצת הזה..

לפעמים אין גדרים וסייגים על המחשבה

ניקח לדוגמה את מידת הכעס, על כל עשר פעמים שמכעיסים אותך אתה יכול פעם אחת לשתוק? אתה חייב לשתוק את הפעם הזאת - ז"א מה שאדם יכול לעשות, אדם מחויב לעשות, קודם כל אנחנו צריכים לעשות את שלנו. אפילו שזה מעט אנחנו חייבים לעשות את שלנו. אבל באמת המציאות היא שיש הרבה-הרבה דברים שהם יותר חזקים מאתנו, היצה"ר יותר עוצמתי מאתנו. צריך לזכור שהיצה"ר זה בארבע בחינות כלליות בתוכנו, זה ברצון, במחשבה, בדיבור ובמעשה. אפילו אם יש לאדם גדרים וסייגים על המעשה, הרבה פעמים אין לו גדרים וסייגים על המחשבה, גם זה יצה"ר שצריך לתקן אותו ואדם רואה: אני לא יכול שלא לחשוב, או שלא לרצות

לתרומות והקדשות: 0525-395-985

להצלת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שלומית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, הילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יהונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וב"ב. אוריאל ושרה עומר, דביר-אהרון בן אילנה, הודיה בת אילנה, אהרון בן חנה, אהובה שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סגילית, סגילית בת רבקה, אורטל בת שלומית, דבורה בת פני-פריחה, יונתן בן עדנה, אביעד בן כוכבה, אליז בת חביבה, הראל בן אליז, עוז בן אליז, נחמן בן חנה, לאה-רחל בת עדנה, מירי מרים בת ניקול, בת-שבע בת מימיה, שמואל-אליעזר בן עדי, שלומית בת נדרה ויוסף, אלעד בן נילי, הרב אליעזר בן עטיה, אור בן אליז, דניאל בן מירה.

לרפואת: יונה בת בניה, שמחה בת זונה, רחובית בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מוזל, רפאל נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדה, אדל בת אורלי, אורלי בת שרה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן פשיא, שרונה בת שרה, הרב יוסף נתיניאן בן שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוזן-רחל, חיה-רחל בת עישה, מסעודה קצב בת חוה, יצחק בן מסעודה, יעקב בן אביבה, שלומית בת נדרה ויוסף, מירב בת רחל, תמר דבורה בת יעל, יוסף יניב בן מרים, כוכבה בת מרים שוקת, אסנת יהודית בת עדנה, הרב שלום ארוש בן ימנה, עדנה בת שרה.

לעילוי נשמת: ראובן בן סאלם, ר' יעקב מורי בן סעיד, נחמן בן ר' יעקב, לבני בן ר' יעקב, נחום בן ר' יעקב, שלום בן אורה, לוי סאלמליא בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, רפאל בן עובדיה חבני, מתתיהו בן רחל, אפרים בן מנחם דב, מרים בת אירן, משה בן פסח, שרה בת ישראל אלטר, הרב ישעיהו בן מוזל, שירת-מרים בת שני ורן, שמואל בן יחיאל ושרה, שלמה בן בניה, שרה בת לאה, מוזל בת אסתר, יחיאל סמי בן לאה, בנימין בן לאה, בועז בן רומיה, ארז בן דליה, ישראל בן יעקב גלס, אסתר בת רבקה, משה בן רחל, שמעון בן רחל, נדרה בת גורדיה, יעקב בן פריחה, ניסים בן חפסיבה, משה דמתי בן שמחה, אברהם בן לאה, שלמה אליהו בן אסתר, חיים בן רחל, תמר בת שרה, מרטה בת רבקה וירה, שושנה פרחי בת חוה, אברהם פרחי בן חוה, שושנה בת לאה, מרים בת ציפורה, אברהם בן שמחה, ישראל בן אביבה, אדריאן בן רומיה, חננאל חן בן אוריאל, אברהם בן נעמה, שוליקה בת מסעודה, יפת בן מלכה, מ"ה קדושי-מרון בתוכם משה-שמחה בן שושנה, יוסף עוזרי בן סעיד וחממה, אילנה דליה בת טובה, טובה בת כחילה, ר' שמעון הכהן בן הגאון ר' יחיאל פישל, מרת רבקה-מרים בת היר"ר שלמה, שיון בת מרגלית ויוסף, ישראל בן מרגלית, אדל בת ג'מילה, עזרא בן חלוה, דוד בן מרים, סעדה בת שוליקה, יצחק בן לאה, נחשון בן ברכה, לירז בת רחל, אודל בת אילנה, יעל טוהר בת נוגה, סרה הי"ד בן לירן והילה, נאג' בן ירדנה ורעייתו גל גאולה בת אסתר הי"ד, אליה בן חבבה, אילנה בת שרה סברסה, תקווה בת ורדה, יונה אברהם בן רחל, שלום מלול בן עישה, יוסף בן שמעון, אבידן בן מלכה, שרונה בת חיים, מירה בת נדרה, יהושוע בן עיישה.

מן לעילוי נשמת מרת תחיה בת ברכה ע"ה.

זה לא עצה בעבודת השם זה פיקוח נפש הרמב"ם כותב שמשיח יבנה את ביהמ"ק

התאווה של הקב"ה, זה התפילות והצעקות של האדם היהודי בעולם הזה. אתה יודע איזה שמחה אתה עושה להקב"ה? אז הוא אמר לי: למה אני צריך להילחם כ"כ הרבה? אמרתי לו: תראה ביום הראשון עשית כזאת מלחמה ועשית כאלה תענוגים למעלה, ביום שני בבוקר הקב"ה כבר מתגעגע לתענוגים האלה שעולים אליו מהצעקות ומתמודדות שלך, אז הוא נותן לך עוד יום להתמודד כל עוד יהודי מתמודד הקב"ה יתן לו להתמודד, למה? כי אין תענוג אצל הקב"ה יותר ממה שיהודי מתמודד בעולם הזה. צריך לדעת שזה יסוד מאוד גדול. יש מחלוקת ראשונים רש"י ותוספות במסכת ר"ה וסוכה אומרים שבית הבית וירושלים הכל ירד מהשמיים, הרמב"ם בהלכות מלכים כותב שהמשיח יבנה את בית המקדש.

העשייה שלנו זה הבנין של בית המקדש

לכאורה יש פה מחלוקת ראשונים האם בית המקדש וירושלים יבנה מהשמיים או שאנחנו נבנה את זה. אמרנו שאפשר ליישב את המחלוקת הזאת, בוודאי שזה דברים מאוד עמוקים, מה שאנחנו עושים זה כנגד מה שבונה את בית המקדש, מכיוון שאנחנו לא יכולים לבד, אז הקב"ה משלים את זה בבחינה שיוודת משמיים. לכן העשייה שלנו זה הבנין של בית המקדש שאנחנו עושים אותו. מה שאנחנו מבקשים מהקב"ה זה שמה שאנחנו לא יכולים תעשה אתה. זה הבנייה מלמעלה. איך זה יהיה בסופו של דבר, אז הרמב"ם אומר: ולא נדע איך יהיו הדברים עד שיקרו. אחד התירושים לישב את זה, זה שהבניין של החומר זה יהיה על ידנו, אבל ירד על זה אור א-לוקי גדול מאוד, זה גם בחינה ליישב את העניין של למעלה ולמטה

חומות בגובה של 100 מ' ובעובי של 10 מ'

זה העניין של החומות - מה שאנחנו יכולים לעשות אנחנו חייבים לעשות, מה שאנחנו לא יכולים לעשות, לא להתיימש מלבקש מהקב"ה שישלים את החומות. נניח שהחומה צריכה להיות בגובה מאה מטר, בעובי של עשר מטר, צריך חומות רציניות כי הם אף פעם לא מפסיקים להילחם, אז הצלחנו לבנות מטר? צריך לבקש מהקב"ה שישלים לנו 99 מטר. באמת אם אנחנו יודעים לאחוז בשתי הבחינות האלה יחד, לעשות מה שבידנו ולבקש על מה שלא בידנו, בוודאי שהאדם יצליח, יהיה מלחמות אבל בסופו של דבר נבנה את זה. נקודה נוספת - אמרנו קודם שבית המקדש זה הדבקות, זה הנקודה בלב שהאדם מרגיש את האור של הקב"ה. היום רואים שהעולם מלא באין סוף פיתויים. צריך לדעת שכל יצה"ר כנגדנו זה רק בבחינה אחת, ברגע שאנחנו רוצים ומשתוקקים לעולם הזה. ברגע שאנחנו מאמינים שהעולם הזה יכול לתת לנו חיות שמחה ותענוג זה מה שמעורר את מידת הדין, לכן התיקון זה להתבונן מה באמת חסר לנו, אור השם וקרבת השם.

יהי רצון
שיתקבל
שבת שלום
וערב טוב
א.א.א.

אז אמרנו שקודם כל אדם מחויב לעשות את מה שביכולתו, אבל מה אנחנו עושים במקום שאנחנו לא יכולים לא יכולים לעשות? לכאורה אם הצדיקים לא היו מלמדים אותנו פה דרכים ועצות, היינו מתייאשים. כי אנחנו רואים שהיצר הרע זורק חצים. פה הצדיקים מלמדים אותנו יסוד שזה לא עצה בעבודת השם אלא זה פיקוח נפש בדור שלנו - לדעת את כוח הצעקה והמחאה והתפילה והדיבור עם הקב"ה. יכול להיות שבאמת יש יצר הרע באיזה בחינה שהוא יותר חזק ממך ואתה לא רוצה שיהיה לך את הדבר הזה ואתה לא יכול להתגבר עליו, יש מצב כזה. לא נכחיש את המציאות של הדור שלנו שבאמת יש מצבים שזה יותר חזק מהאדם - אתה לא יכול להתגבר עליו, אבל אתה כן יכול לצעוק. אתה כן יכול לעשות את המחאה, את הרצון ואתה דיבור עם הקב"ה ואדרבה, ככל שהיצה"ר יותר יתגבר עליך, העבודה שלך זה תתחזק ותתגבר ברצונות בדיבורים ובהתחזקות ברצונות, לא להתיימש, זה נקודה מאוד חשובה, ואם אתה רואה שכבר חודש וחצי אתה עושה מחאה ורצונות והיצה"ר צוחק ואומר: תמשיך הלאה, זה בכלל לא מפרע לי. והוא ממשיך להכות בנו

ברגע שיהודי נלחם זה נקרא שהוא מנצח

- הרבה פעמים סיפרו לי אנשים שמרוב הכעס על היצה"ר הם קיללו אותו והקפידו עליו וכן הלאה, אבל הוא בכלל לא רגיש ולא נפגע, לא אכפת לו בכלל. אבל צריך לדעת כלל מאוד גדול, נפילה אמיתית זה לא הניסיונות שעוברים עלינו אלא זה רק אם אדם באמת התיימש. אם אדם אומר: השם עזב אותי, השם לא רוצה אותי, אני לא יכול ולא מצליח, זה באמת נפילה אמיתית. לפני 22 שנה בערך שמעתי מהרב שליט"א שאמר יסוד נפלא מאוד: כל עוד האדם היהודי נלחם, הוא בשמיים נקרא תמיד מנצח. בשמיים לא מחפשים את הניצחונות שלנו, כי אם הקב"ה עוזר לנו אנחנו בקלות מנצחים ואם הקב"ה לא עוזר לנו, לא יעזור כלום, אנחנו לא יכולים לנצח

הקב"ה מתאווה לצעקות שלנו בקושי...

מה אנחנו יכולים לעשות? הרב אמר להילחם. הכוונה הרצון, התפילה, הדיבור, עם השם והמחאה - כל עוד אדם יהודי נלחם הוא תמיד נקרא מנצח. לפני כמה שבועות ניגש אליי יהודי שב"ה התקרב לרבינו ומתבודד ועושה מחאה ורצונות ואמר לי: תשמע, קיבלתי את הדברים, אבל לא נותנים לנו קצת מנוחה? זה כל יום מתחדש ויש עוד חצים ועוד מלחמה. שאלתי אותו: כשהיצה"ר מתגבר עלייך מה אתה עושה? הוא אמר לי: אני צועק להשם, אני עושה מחאה, רצונות, אני נופל וקם, כל הזמן מתחבר עם הקב"ה. אז שאלתי אותו: מה אתה שואל? למה אין לך מנוחה? כתוב בספרים הקדושים שכאשר יש ליהודי מלחמה והוא צועק להשם ומעלה את זה כל הזמן להשם, הקב"ה מתאווה לצעקות שלנו בתוך הקושי והמלחמות האלה....

פיות ההתחדשות

העצות בתקון המדות:

ד

מדת הגאווה

הגאווה היא המסך הראשון בינינו לבין הקב"ה

צריך לדעת, שהגאווה היא השרש של כל המדות הרעות שבעולם. הגאווה היא המסך הראשון בינינו לבין הקב"ה, זהו הופח הראשון בעולם, מי פועל פה, אני או הקב"ה, ומזה יונקות כל הטמאות שבעולם.

וזה מה שאמר פרעה לינוס: "ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים". בשביל מה פרעה אומר לינוס את זה? יש פה סוד מאד גדול שמסתתר במלים האלה. פרעה, שהוא מצד הטמאה, רואה שהוא חייב להתבטל לינוס, כי הקדשה

והאמונה אצלו היתה שלמה, אז עדין הוא מנסה לשלט בו. ואיך הקלפה מנסה לשלט על הנשמה היהודית ולהכניע אותה? "ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים". פרעה אומר לינוס: ראה, תתבונן באיזו מעלה גדולה אתה נמצא, שים לב, אתה עכשיו המלך של הכל.

תתבונן על המהלך הפלאי שעברת בכמה השעות האחרונות, מעבדות ובית אסורים למלוכה, ובאיזו מסירות נפש היית שטים עשרה שנה בבית האסורים; לא נשברת, עשית עבודה של אמונה, עכשיו אתה רואה איך שהקב"ה מעריך אותך וברגע אחד ממנה אותך להיות שליט על כל ארץ מצרים. אם יוסף היה לוקח לעצמו קצת פבוז, לא הרבה (אחרי הכל זה יוסף הצדיק), הוא לא היה מתגאה חס וחלילה, או חושב שזה פחו ועצם גדו שלו או של פרעה, אלא

רק לוקח קצת מהראיה הזאת של "ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים", היה לוקח קצת הנאה לעצמו, פתוב בפספרים הקדושים דבר נורא, שאם הוא היה נהנה מזה, פרעה היה שולט עליו וכל הספור היה מתהפך. ואיך הוא היה שולט עליו? אם, חס וחלילה, יוסף היה נכשל ב"ראה", היה מתפעל מעט מעצמו, מיד היה נופל לקלפה שהיא המלה השנייה: "נתתי". ראה מי נתן אותך על כל ארץ מצרים? פרעה! אם היה מתמלא מעט גאווה, מיד היה נכנס בו פחד. ממי? מפרעה, מהקלפה שפביכול פרעה הוא שמוריד ומעלה אותו ולא הקב"ה, ואז פרעה היה שולט בו ע"י קראה נפולה, היא הפחד מבני אדם, מהעולם הזה. וזה מסך שלא נתן לאדם לראות שהכל זה הקב"ה.

(מתוך ספרי הרה"ג שופר אחר שליט"א)

מוקדש לע"נ אבידן מורי בן מלכה הי"ו ולעילוי נשמת שרונה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה